Υπαγωγή
ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Άρειος Πάγος 11/2020 (Τμήμα Δ')
Κρίσιμος ο χρόνος απόκτησης της εμπορικής ιδιότητας για την απαλλαγή των υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων.

Επιμέλεια: Ηλέκτρα Σαλιάρη

Απόσπασμα κειμένου απόφασης[1]

«[...] Η ένδικη διαφορά άρχισε με τις από 17-6-2011 και με αρ. κατ. 134 και 135/2011 αιτήσεις των ήδη 1ου και 2ης των αναιρεσιβλήτων, αντίστοιχα, που κατατέθηκαν στο Ειρηνοδικείο Πατρών και συνεκδικάστηκαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 978/2015 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 709/2017 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί η αναιρεσείουσα με την από 10-1-2018 αίτησή της [...].

[...] ΙΙ. Κατά το άρθρο 560 αριθμ. 1 Κ.Πολ.Δ. δημιουργείται λόγος αναιρέσεως αν παραβιαστεί κανόνας ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών, συνίσταται δε η παραβίαση στην εσφαλμένη ερμηνεία ή εφαρμογή κανόνα, που υπάρχει, όταν εφαρμόζεται ή δεν εφαρμόζεται κατά περίπτωση κανόνας ουσιαστικού δικαίου, αν και δεν υπάρχουν ή υπάρχουν, αντίστοιχα, οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του σύμφωνα με όσα ανελέγκτως δέχθηκε το δικαστήριο της ουσίας. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ. 1 του νόμου 3869/2010, φυσικά πρόσωπα, που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει χωρίς δόλο σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους, δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο Δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παρ. 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών αυτών και απαλλαγή. Κατά την έννοια της διατάξεως αυτής για να δικαιούται ο οφειλέτης να υπαχθεί στις διατάξεις του νόμου για τη ρύθμιση των οφειλών του και απαλλαγή από το υπόλοιπο αυτών πρέπει: α) να μην έχει πτωχευτική ικανότητα, την οποία, σύμφωνα με το άρθρο 2 § 1 του Πτωχευτικού Κώδικα (Ν. 3588/2007), έχουν οι έμποροι, κρίσιμο δε χρονικό σημείο είναι η ύπαρξη ή μη εμπορικής ιδιότητας κατά το χρόνο υποβολής από τον οφειλέτη της αιτήσεως προς το δικαστήριο, και β) να βρίσκεται σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Αδυναμία πληρωμών σημαίνει ανικανότητα του οφειλέτη να εξοφλήσει τους πιστωτές του, λόγω ελλείψεως ρευστότητας, δηλαδή ελλείψεως όσων χρημάτων απαιτούνται για να μπορεί ο οφειλέτης να ανταποκρίνεται στα ληξιπρόθεσμα χρέη του. Ειδικότερα η αδυναμία του οφειλέτη να ανταπεξέλθει στις οφειλές του κρίνεται συνολικά με βάση τη σχέση ρευστότητάς του προς τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του και αφού ληφθούν υπόψη, εφόσον το ορίζει ο νόμος, οι απαιτούμενες δαπάνες για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών του ιδίου και των προστατευομένων μελών της οικογενείας

[1] Άρειος Πάγος – www.areiospagos.gr, όπου παρατίθενται αποφάσεις ιδιωτικού και ποινικού δικαίου [τελευταία επίσκεψη: 17.07.2021].

του. Αν η σχέση αυτή είναι αρνητική με την έννοια ότι η ρευστότητά του δεν του επιτρέπει να ανταποκριθεί στον όγκο των οφειλών του και στην κάλυψη των βιοτικών αναγκών του, υπάρχει μόνιμη αδυναμία πληρωμής. Για τον προσδιορισμό δε της ρευστότητας λαμβάνεται υπόψη όχι μόνο το εισόδημα του οφειλέτη αλλά και η λοιπή περιουσία του κινητή και ακίνητη, η οποία μπορεί να ρευστοποιηθεί, ώστε να ικανοποιήσει τους πιστωτές. Για την αξιολόγηση της σχέσεως ρευστότητας, ληξιπροθέσμων οφειλών και βιοτικών αναγκών λαμβάνεται υπόψη τόσο η παρούσα κατάσταση ρευστότητας του οφειλέτη όσο και αυτή που διαμορφώνεται σε βαθμό πιθανολογούμενης βεβαιότητας. Η αδυναμία πληρωμής κατά κανόνα είναι πραγματικό ζήτημα, το οποίο δύναται να κριθεί από τη συνολική κατάσταση του οφειλέτη, από την συνολική συμπεριφορά των πιστωτών του στο κρίσιμο χρονικό σημείο και την αναμενόμενη εξέλιξη στο μέλλον (ΑΠ 951/2015). Στην προκειμένη περίπτωση, η προσβαλλόμενη με αριθμό 709/2017 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών δέχθηκε κατά την ανέλεγκτη αυτής κρίση, ως προκύψαντα από την αποδεικτική διαδικασία τα παρακάτω περιστατικά: "[...] Ο αιτών και ήδη πρώτος εκκαλών εργαζόταν ως ιδιωτικός υπάλληλος στο κατάστημα λιανικού εμπορίου τροφίμων, που εκμεταλλευόταν συνεταιρικά η μητέρα του Θ. Μ. υπό τη μορφή της ομόρρυθμης εταιρείας με την επωνυμία "Θ. Μ. - Ε. Κ. Ο.Ε.", [...] αντί μηνιαίων αποδοχών ύψους 900 ευρώ περίπου. Από την 21-9-2011, λόγω αποχώρησης του ομόρρυθμου εταίρου Κ., στη θέση του και με ποσοστό συμμετοχής 50% στην πιο πάνω εταιρία υπεισήλθε ο πρώτος εκκαλών και έτσι έκτοτε ασκεί εμπορική δραστηριότητα στην μετονομασθείσα πλέον εταιρία "Α. Π. και Σια Ο.Ε." με την ίδια εμπορική δραστηριότητα. Ο πρώτος εκκαλών, που απέκτησε την εμπορική ιδιότητα μετά την κατάθεση της αίτησής του, υπάγεται στην προστασία του νόμου 3869/2010, καθώς η επιγενόμενη απόκτηση της εμπορικής ιδιότητας δεν αρκεί για να τεθεί εκτός διαδικασίας του νόμου ο οφειλέτης για τα χρέη του συγκεκριμένου παθητικού, που έφερε μέχρι τότε και τα οποία περιέγραψε στην αίτηση. Στην προκειμένη περίπτωση ο αιτών και ήδη πρώτος εκκαλών υπήγαγε προς ρύθμιση τα υπάρχοντα, κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησής του, χρέη του και όχι ενδεχόμενα επιγενόμενα. [...] Η δεύτερη εκκαλούσα, κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησής της στο Ειρηνοδικείο Πατρών, εργαζόταν ως ιδιωτική υπάλληλος και συγκεκριμένα ως πωλήτρια σε κατάστημα της εταιρίας με την επωνυμία "Υιοί Σ. Ο.Ε.", αντί μηνιαίου μισθού 915,98 ευρώ. Από το Νοέμβριο 2011 ήταν άνεργη, έως την 22-9-2015, ημερομηνία κατά την οποία προσλήφθηκε από την προαναφερθείσα ομόρρυθμη εταιρία με την επωνυμία "Α. Π. και Σια Ο.Ε.", με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου μερικής απασχόλησης με καθαρές μηνιαίες αποδοχές ποσού 364,56 ευρώ. Ο εκκαλών είναι κύριος της οριζόντιας ιδιοκτησίας, [...]. Σημειώνεται, ότι το προαναφερθέν διαμέρισμα χρησιμοποιείται από τους εκκαλούντες ως κύρια κατοικία. Επίσης, ο εκκαλών είναι συγκύριος και των εξής ακινήτων: 1) [...], 13) [...]. Τα πιο πάνω δεκατρία ακίνητα, λόγω του μικρού ποσοστού συγκυριότητας του εκκαλούντος, της θέσης και της μικρής εμπορικής τους αξίας, λαμβανομένης υπόψη και της έλλειψης αγοραστικού ενδιαφέροντος λόγω της ύφεσης στην αγορά ακινήτων, εξαιτίας της οικονομικής κρίσης, δεν κρίνονται ρευστοποιήσιμα, καθώς δεν θα αποφέρουν αξιόλογο τίμημα, εάν συνυπολογιστούν τα σημαντικά έξοδα εκποίησης. Η εκκαλούσα είναι κυρία του, με αριθμό κυκλοφορίας [...] Ι.Χ.Ε. αυτοκινήτου, [...] και δεν έχει στην κυριότητά της ακίνητα, ούτε εκποιήσιμα κινητά, καθώς το αυτοκίνητο αυτό δεν κρίνεται ρευστοποιήσιμο, επειδή, ενόψει των πιο πάνω χαρακτηριστικών του, δεν πρόκειται να προκαλέσει αγοραστικό ενδιαφέρον, ούτε να αποφέρει κάποιο αξιόλογο τίμημα για την ικανοποίηση των πιστωτών του, λαμβανομένων υπόψη και των εξόδων της διαδικασίας εκποίησης (αμοιβή εκκαθαριστή, έξοδα δημοσιεύσεων). Περαιτέρω, σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της αίτησης στο πρωτοβάθμιο δικαστήριο οι αιτούντες και ήδη εκκαλούντες είχαν αναλάβει τα παρακάτω χρέη: Α) Στον εκκαλούντα έχουν χορηγηθεί: 1. Από την πρώτη εφεσίβλητη "ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS Α.Ε." ένα στεγαστικό δάνειο [...]. Οι απαιτήσεις από τα στεγαστικά αυτά δάνεια συνολικού ύψους

(120.352,43 + 56.938,47 =) 177.290,90 ευρώ είναι εξοπλισμένες με εμπράγματη ασφάλεια και συγκεκριμένα με προσημείωση υποθήκης στο πιο πάνω ακίνητο της κατοικίας του [...]. Περαιτέρω, αποδεικνύεται ότι τα ανωτέρω εισοδήματα των εκκαλούντων, συγκρινόμενα με τις ανωτέρω ληξιπρόθεσμες οφειλές τους, σε συνδυασμό με τα στοιχειώδη έξοδα διαβίωσης της οικογένειάς τους, δεν τους επιτρέπουν να ανταποκριθούν στην εξυπηρέτηση του κύριου όγκου των χρεών τους, η δε αρνητική αυτή σχέση μεταξύ της ρευστότητας και των οφειλών τους δεν αναμένεται να βελτιωθεί στο μέλλον λόγω της οικονομικής κατάστασης της χώρας, ενώ παράλληλα οι δανειακές υποχρεώσεις του εκκαλούντος αυξάνονται συνεχώς λόγω της επιβάρυνσης των εμπραγμάτως εξασφαλισμένων δανείων με τόκους υπερημερίας. Συνεπώς, συντρέχει στην περίπτωση των εκκαλούντων μόνιμη και διαρκής αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών τους προς τις εφεσίβλητες και συντρέχουν στο πρόσωπό τους οι προϋποθέσεις για την ένταξή τους στις ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010". Κατ' ακολουθία των παραδοχών αυτών, το ως Εφετείο δικάσαν Μονομελές Πρωτοδικείο Πατρών, που δέχθηκε την αίτηση των δύο πρώτων αναιρεσιβλήτων για την ένταξή τους στις ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010, ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε την προεκτεθείσα ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 του ως άνω νόμου και απορριπτέοι, ως αβάσιμοι, τυγχάνουν οι πρώτος και δεύτερος από τον αριθμ. 1 του άρθρου 560 Κ.Πολ.Δ. λόγοι αναιρέσεως, με τους οποίους αποδίδεται στην προσβαλλόμενη απόφαση η αναιρετική πλημμέλεια της εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής της ως άνω διατάξεως και συνίσταται στο ότι α) η έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας (εμπορικής ιδιότητας) του πρώτου αναιρεσιβλήτου θα πρέπει να υφίσταται καθόλη τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας και όχι μόνο κατά το χρονικό σημείο της κατάθεσης της αιτήσεως, και β) δεν συνέτρεχε στο πρόσωπο του πρώτου αναιρεσιβλήτου το στοιχείο της μόνιμης και γενικής αδυναμίας πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του, αφού απέκτησε την εμπορική ιδιότητα με την είσοδό του στην αναφερόμενη ομόρρυθμη εταιρεία μετά την κατάθεση της αιτήσεως. Μετά ταύτα πρέπει να απορριφθεί η αναίρεση κατά της προσβαλλόμενης απόφασης [...]».

Παρατηρήσεις

1. Στην παρούσα υπόθεση ο Άρειος Πάγος επιλαμβάνεται να εκφέρει γνώμη επί της ορθής ή μη ερμηνείας του νόμου 3869/2010 («Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων»), που έκανε το Μονομελές Πρωτοδικείο Πατρών. Συγκεκριμένα, το Ανώτατο Ακυρωτικό καλείται να κρίνει επί της δυνατής απαλλαγής του οφειλέτη από τα χρέη του, γεγονός που προβλέπεται από τον ίδιο νόμο. Η υπόθεση πραγματεύεται τις δύο προϋποθέσεις κατά τις οποίες κανείς υπόκειται στον νόμο 3869/2010. Στην υπόθεση διαφαίνεται ο μεγάλης σημασίας προσδιορισμός του χρόνου απόκτησης της εμπορικής ιδιότητας του οφειλέτη για την υπαγωγή του στον νόμο.

2. Το Δικαστήριο ερμηνεύοντας τον νόμο διαβλέπει ότι η ρύθμιση και απαλλαγή των οφειλών αφορά, πρώτον, όσους δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα[2]. Πτωχευτική ικανότητα έχουν οι έμποροι, ενώ κρίσιμο χρονικό σημείο απόκτησης της εμπορικής ιδιότητας θεωρείται η κατάθεση της αίτησης στο Δικαστήριο από τον οφειλέτη. Δεύτερον, απαιτείται η περιέλευση του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Η τελευταία έννοια αντιστοιχεί σε εκείνη την κατάσταση κατά την οποία ο οφειλέτης λόγω έλλειψης ρευστότητας αδυνατεί να αποπληρώσει τις ληξιπρόθεσμες οφειλές του. Ύστερα, ο Άρειος Πάγος υπολογίζει σύμφωνα με τον καθιερωμένο τρόπο την ύπαρξη ή μη της αδυναμίας. Δηλαδή, με την σύγκριση της ρευστότητας προς τις οφειλές και λαμβάνοντας υπόψη την κάλυψη των βιοτικών αναγκών του οφειλέτη. Έτσι, καταλήγει εν προκειμένω

[2] Άρθρο 1 παρ. 1 του ν. 3869/2010, ΕιρΚορίνθου 130/2018.

στο συμπέρασμα ότι βάσει της ακίνητης περιουσίας των αναιρεσιβλήτων και της περιβάλλουσας οικονομικής κρίσης οι οφειλέτες έχουν βρεθεί σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών.

3. Ωστόσο, το ζήτημα του χρονικού σημείου απόκτησης της εμπορικής ιδιότητας του οφειλέτη συγκεντρώνει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Αναλυτικότερα, ως λόγος αναίρεσης προβάλλεται ότι η εμπορική ιδιότητα-πτωχευτική ικανότητα θα πρέπει να μην υπάρχει στο πρόσωπο του οφειλέτη καθ' όλη τη διάρκεια της εκκρεμοδικίας και όχι μόνο κατά την κατάθεση της αίτησης στο Δικαστήριο. Στο σημείο αυτό το Δικαστήριο αντιπαραβάλλει ότι κρίσιμο χρονικό σημείο απόκτησης της εμπορικής ιδιότητας θεωρείται ο χρόνος υποβολής από τον οφειλέτη της αιτήσεως προς το Δικαστήριο. Άρα, η εμπορική ιδιότητα θα πρέπει να μην υπάρχει κατά την κατάθεση της αίτησης. Επομένως, επιγενόμενη απόκτηση εμπορικής ιδιότητας, όπως εν προκειμένω (ο ενάγων κατέθεσε στις 17.06.2011, ενώ κατέστη έμπορος στις 21.09.2011.), δεν αποκλείει την ένταξη του οφειλέτη στον νόμο.

4. Έπειτα, ο Άρειος Πάγος απορρίπτει και τον δεύτερο λόγο αναίρεσης. Σύμφωνα με τον τελευταίο το γεγονός ότι ο οφειλέτης κατέστη έμπορος μετά την κατάθεση δεν επιτρέπει κατάφαση της κατάστασης αδυναμίας πληρωμών. Ο Άρειος Πάγος, όμως, υποστηρίζοντας ως χρονικό σημείο απόκτησης της εμπορικής ιδιότητας την κατάθεση του αιτήματος στο Δικαστήριο και, εφόσον ο συγκεκριμένος οφειλέτης δεν ήταν έμπορος κατά την κατάθεση, αναγνωρίζει ότι αυτό αρκεί για να θεωρηθεί ότι ο οφειλέτης πληροί και την αδυναμία πληρωμών. Με άλλα λόγια, ο αναιρεσείων προβάλλει ότι, για να βρίσκεται κάποιος σε αδυναμία πληρωμών, πρέπει να μην είναι έμπορος ούτε επιγενόμενα. Το τελευταίο επιχείρημα ιδωμένο ως εσφαλμένη ερμηνεία του νόμου καθίσταται σαφές μονάχα με την έννοια ότι η εμπορική ιδιότητα συμπίπτει με την ευρωστία και άρα όχι με την μόνιμη αδυναμία πληρωμών, παρά ίσως με την προγενέστερη πρόσκαιρη αδυναμία πληρωμών. Άλλωστε, επιχείρημα κατά του δεύτερου λόγου αναίρεσης αποτελεί και το ότι κατά την απόφαση ο εκκαλών-αναιρεσίβλητος επιχείρησε να ρυθμίσει τα χρέη που είχε κατά την κατάθεση και όχι τυχόν επιγενόμενα.

5. Η σημασία της εμπορικής ιδιότητας επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι, όταν ένας οφειλέτης είχε την εμπορική ιδιότητα για κάποιο χρονικό διάστημα, αλλά δεν την έχει πλέον, μπορεί να υπαχθεί στον ν. 3869/2010, αν δεν έπαυσε τις πληρωμές του κατά το χρόνο που ήταν έμπορος. Δηλαδή, ένας οφειλέτης, πρώην έμπορος, υπάγεται στον ν. 3869/2010, ακόμη κι αν μετά την παύση της εμπορικής του ιδιότητας εξακολουθεί να οφείλει εμπορικά χρέη, που είχαν γεννηθεί όσο είχε την εμπορική ιδιότητα με βασική προϋπόθεση ότι μέχρι την παύση της εμπορικής δραστηριότητας δεν είχε τεθεί σε παύση πληρωμών και εξυπηρετούσε τα χρέη του. Κατ' αναλογία, αν τα χρέη έχουν αναληφθεί σε χρόνο προγενέστερο της απόκτησης από τον οφειλέτη της εμπορικής ιδιότητας, αυτός μπορεί να υπαχθεί κανονικά στον ν. 3869/2010[3]. Παράλληλα, άξιο απορίας είναι το γεγονός

[3] Καραγιάννης-Σταματίου & Συνεργάτες Δικηγορικά Γραφεία – www.karagiannislawfirm.gr, όπου αναλύονται νομικά ζητήματα [τελευταία επίσκεψη: 18.07.2021].

πως ο αναιρεσείων δεν επικαλέστηκε την ένσταση δολιότητας του οφειλέτη[4,5]. Τέλος, αναζητώντας τον σκοπό[6] του νόμου καταλήγουμε στο συμπέρασμα ότι αυτός, όπως και η απόφαση, προφυλάσσουν τα υπερχρεωμένα φυσικά πρόσωπα, γεγονός που βρίσκει νομιμοποίησή στο ίδιο το κοινωνικό κράτος δικαίου[7]. Γι' αυτό και ναι μεν εμφανίζεται το παράδοξο να αγνοείται το γεγονός του μελλοντικού περιουσιακού πλουτισμού, αλλά αυτό οφείλεται στην επιταγή προστασίας των υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων.

6. Βέβαια, εφόσον ο νόμος δεν προβλέπει κάποιο άλλο χρονικό όριο απόκτησης της εμπορικής ιδιότητας παρά μόνο κατά την υποβολή (για παράδειγμα να μην είναι ο οφειλέτης έμπορος τόσο κατά την κατάθεση, όσο και έως τρία χρόνια μετά από αυτήν), δεν θα ήταν δυνατόν να μην γίνει δεκτό το αίτημα του οφειλέτη. Από την άλλη, το τρίμηνο που παρήλθε εν προκειμένω από την κατάθεση δημιουργεί υπόνοια πιθανολογούμενης υπαιτιότητας, η οποία όμως δεν αποδεικνύεται. Άρα, ο δόλος παραμένει ως υπόνοια.

---

[4] ΕιρΚορίνθου 130/2018: «*ο αιτών δεν είναι δυνατόν να μη γνώριζε ότι προσέφυγε στη σύναψη πολυάριθμων δανείων, προκειμένου να εξασφαλίσει επίπεδο ζωής ανώτερο από αυτό, το οποίο του επέτρεπε το μηνιαίο οικογενειακό εισόδημά του*».

[5] Ωστόσο σε παρόμοια απόφαση (ΕιρΘήβας 94/2017) απορρίφθηκε αυτή η ένσταση ως εξής: «*Η αρχή της καλόπιστης εκτέλεσης των ενοχών (288 ΑΚ) στοχεύει στην επαναφορά της ισορροπίας των παροχών, που διαταράχθηκε από διάφορα περιστατικά, προβλεπτά ή απρόβλεπτα*», «*Δολιότητα νοείται μόνο όταν ο δανειολήπτης εξαπάτησε τους υπαλλήλους της τράπεζας προσκομίζοντας πλαστά στοιχεία ή αποκρύπτοντας υποχρεώσεις του μη καταχωρημένες στις βάσεις δεδομένων των τραπεζών*».

[6] Άρθρο 9 παρ. 2 ν. 3869/2010, ΑΠ 418/2019, Δ' Πολιτικό Τμήμα: «*Από την έννοια της διάταξης συνάγεται ότι η εξαίρεση της βεβαρημένης κύριας κατοικίας του οφειλέτη από τη ρευστοποίηση εκπορεύεται από την ανάγκη προστασίας του υπερχρεωμένου οφειλέτη, ώστε να αποκατασταθεί η κοινωνική συνοχή (που αποτελεί πάντοτε σκοπό του τεθειμένου δικαίου). Εκπορεύεται, όμως, και από την ανάγκη προστασίας της κύριας κατοικίας, που ανάγεται και σε προστασία ως κοινωνικού αγαθού, συνταγματικά προστατευμένου ως τέτοιου, κατ` άρθρο 21 του Συντάγματος, της οικογένειας και της οικογενειακής στέγης*».

[7] Αιτιολογική έκθεση ν. 3869/210.